

✦ Рівненщина талановита

ДВІ ПОДОРОЖІ

Ми смакуємо кавою на затишній кухні заслуженого працівника культури України, керівника зразкового дитячого ансамблю «Намисто» із с. Городок, що у Рівненському районі Тетяни Васечко і розмовляємо про життя, про те, що нового відбулося протягом року, поки ми не бачилися.

– У лютому «Намисто» повернулося із Франції. Разом із танцювальним колективом «Барвінок» з Києва виступили із шістьма концертами у кількох містах, побували у Парижі, влаштували флеш-моб під Ейфелевою вежею, – розповідає Тетяна Володимирівна і усміхається. – Правда, коли мої дівчата почали танцювати і співати, то стривожилися їхні поліцейські, які одразу не второпали, що ми ніякі не терористи, а артисти. А, загалом, і самі французи, і ця країна були до нас дуже приязними.

Учасники «Намиста» цієї зими приїжджали до Франції на запрошення французько-української громадської організації, що підтримує культурні стосунки з Україною. Нею керує колишня луганчанка Наталі Діварет, яка нині мешкає у паризькому передмісті Сан Тровіль. Яюсь після напруженого дня жінки розмовляли «про життя», про Україну, про війну, що за-

Учасники дорослої групи ансамблю «Намисто» із села Городок, що у Рівненському районі, після концерту у Москві.

цузи з власної доброї волі.

– Підкреслюю, це робили французи, а не українська діаспора, – сказала Тетяна Васечко. – Вони щиро цікавилися Україною і нашою народною творчістю. Концерти проходили з аншлагом. Яюсь була свідком, як дівчинка у фойє заливалася слізми, бо не змогла потрапити на концерт. Кажу до Наталі, давай поставимо приставні стільці і дитина з батьком побачать виступ наших артистів. А вона дуже тактовно відмовила: «У нас так не прийнято. Треба було своєчасно подбати про квитки».

Побували учасники горо-

помічаю, що на гарне лице моєї співрозмовниці ніби лягає тінь від хмарки. Запитливо дивлюся на неї.

– А от минулого року, напередодні Дня Незалежності, ми побували у Росії. Із концертом на запрошення Національного українського культурного центру в Москві, – неквапно починає розповідь Тетяна Васечко. – І зрозуміли, що в цій установі Україна присутня лише у назві. Зі всього великого колективу центру лише одна людина нормально поставилася до артистів, які прибули на їх запрошення – його директор.

Слухаю розповідь, просякну-

Тетяна Володимирівна за ніч написала зовсім іншу програму, добре усвідомлюючи, що шістьом учасникам «Намиста» (непрофесійним артистам!) буде ду-у-уже непросто відрацювати годину концерту. Тож зупинилася на наших українських обрядах.

У Москві на вокзалі артистів зустрів директор центру Іонов, який, вже знаючи, що луганчан не буде, відверто хвилювався про майбутній виступ. Залишивши сумки у номері, дівчата одразу кинулися «пробувати» сцену. І директор, який прослухав їх, заспокоївся, бо зрозумів, що вони покажуть «клас». Але наступного дня його терміново викликали до Києва – і вони ніби осиротіли.

– Лише три людини з центру розмовляли з нами українською мовою, – розповідає Тетяна. – Проте ніхто не запитав, чи потрібна хоч якась допомога. Концерт припав на Спас. У залі було майже три сотні глядачів. Ми зустріли їх яблуками й медом.

За визначенням самої Тетяни Васечко, цей концерт став для учасниць «Намиста» великим уроком на зібраність і артистизм. Один номер змінював інший, програма розгорталася. Поки Тетяна Володимирівна говорила віршовані тексти між обрядами, дівчата міняли костюми, перев'язували хустки, чепурилися у віночки. Поступово настороженість залу зміню-

раз її терзає і Тетяна напівголосом заспівала старовинну народну пісню. Наталі стрепенулася: «Мій батько колись її співав» і почала розповідати про свою родину.

– Отож, твій батько був українцем, – підсумувала Тетяна Володимирівна. – Те, що ви у сім'ї спілкувалися лише російською ще нічого не означає. Бо давно помічено, що росіянин ніколи не співатиме українських пісень, він тяжіє до своїх народних.

Подорожували країною і виступали учасники українського аматорського колективу майже три тижні. І весь цей час жили у гостинних французьких родин. Прийняти під своїм дахом гостей здалеку, опікуватися ними і довозити їх на місце концерту – все це робили фран-

доцького «Намиста» у Луврі, Версалі, аквапарку. Побачили, як бушує Атлантичний океан поблизу форту Буайяр. І подивувалися на теплу французьку зиму, яка покропила їх, молоденьку травичку і вже розквітлі подекуди квіти нудним дощем.

– Хотілося б на пенсії жити у Франції, там таке спокійне, розмірене життя. Там немає парканів, не заведено комусь нав'язуватися чи втручатися у чийсь життя, – розповідає Тетяна.

Завершилося закордонне турне двома концертами у Польщі. Під час одного городоцькі артисти заспівали «Гей, соколи!» на польській мові і глядачі, стоячи, зі сльозами на очах, співали разом із ними.

Я розпитую про враження від закордонного турне і раптом

ту гіркотою, про дрібноту людських душ, про черствість, про манкуртизм деяких колишніх наших співвітчизників.

Тетяна Васечко і її «Намисто» – добре відомі в Україні. Тож Міністерство культури розмірковувало логічно, коли, відгукнувшись на запрошення Національного українського культурного центру в Москві, вирішило створити концертну програму «Схід і захід – разом». У програмі мав виступати й танцювальний колектив із Луганська. Все вирішувалося на найвищому рівні – російське посольство, президент, ДУС, Міністерство культури.

За день до від'їзду з'ясувалося, що з певних причин не можуть їхати луганчани. І, відчуваючи, що волосся на голві починає ставати сторч,

лася захватом. Миттєво імпровізуючи, артисти хрещеним батьком «призначили» консула і загуло, заспівало українське весілля у російській столиці.

А коли концерт завершився під бурхливі аплодисменти і зал разом з артистами заспівав «Зеленеє жито, зелене», то знайшлися серед працівників центру і земляки, які до концерту до наших артистів чомусь не признавалися.

– Мене запитують, чи варто було їхати до Москви? І я відповідаю: якщо глядачі на концерт прийшли у вишиванках і привели із собою дітей, то таки варто було приїхати і заявити, що Україна – молода європейська держава і ми, українці, її достойно представляємо.

Ліда ПОЛЬОВА